

Prædiken til 18. søndag efter trinitatis

Joh. 15, 1-11

Det er et glimrende billede, Jesus bruger om sig selv og sine disciple og dermed også om os. Ifølge billedet er han selv det sande vintræ i den vingård, hvor Gud er vingårdsmand.

På vore breddegrader ser man ikke mange vingårde i landskabet. Men vi kan dog dyrke vindruer også hos os. På sydgavlen af præstegården i Asperup, hvor vi førhen boede, voksede der faktisk uden for mine kontorvinduer et vintræ op ad muren. Det satte også hver sommer nogle drueklaser, men de var ikke ret store, og druerne var ualmindelig sure. En mand med forstand på vintræer sagde, at det var fordi jeg ikke beskær vintræet, når det var forår. Det gjorde han så selv for mig et år. Og sent på sommeren kom der faktisk rigtig gode og søde druer, som vi kunne spise.

Billedet med vintræet er kendt og elsket langt tilbage i Israels historie, hvor folket forstod sig selv som Guds vingård. Senere er billedet blevet overført på kirken som Guds vingård, hvori Kristus er det sande vintræ, som det siges her i Johannesevangeliet.

Man kommer uvilkårligt til at tænke på, om der mon findes falske vintræer? Vildvin måske, som slet ikke bærer frugt? Sådan en

havde vi på en anden mur i præstegården. Men det er nu ikke på den måde, vi skal forstå billedet. Vi skal derimod tænke på, hvor vinstokken får sin saft og kraft fra. Det får den fra sine rødder, som er solidt plantet i jorden. Derfra suger vinstokken sin næring. Enhver vinavler ved, hvor meget jordbunden betyder. Det er den, der giver vinen karakter. Derfor er den ene vin forskellig fra den anden, selv om de i øvrigt er frembragt under lige forhold. Og så er der pasningen. Den betyder også meget. Det er vigtigt, at vinstokken bliver beskåret rigtigt, så drueklaserne kan trives.

Sådan set kan billedet med vintræet bruges om os alle sammen. Vi har jo billedligt talt også vore rødder i jorden. Vi lever på jorden, og vi lever af det, som jorden kan frembringe. Vi er med hele vores krop bundet til jorden og alt, hvad der er jordisk. Vi er jordens nærmeste slægtninge, som det jo også udtrykkeligt siges i begravelsesritualet: Af jord er du kommet, til jord skal du blive!

Også Jesus er i den forstand at ligne ved et vintræ. Men han er det sande vintræ, fordi han billedligt talt har sine rødder i himlen. Dér kommer han fra, og dér hører han hjemme. Ligesom et jordisk vintræ suger sin næ-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

ring fra jorden, og grenene derfor frembringer de frugter, som jorden tilsiger, sådan suger Jesus som det sande vintræ sin næring fra himlen, og grenene sætter frugter i kraft af den næring, som træet suger til sig dér, hvor det har sine rødder.

I slutningen af 1800-tallet blev det franske vinbrug ramt af en katastrofe. Vinstokkene blev angrebet af vinlus. Disse vinlus satte angrebet ind på den mest lumpne måde, som tænkes kan: De angreb vinstokkens rødder, så træet ikke kunne få sin livssaft og derfor mistede sin livskraft. På mindre end 20 år dræbte vinlusene de fleste af Frankrigs vinstokke. Redningen kom fra Amerika, hvor man havde vinstokke, som var resistente over for den særlige art af vinlus, som hærgede Frankrigs vinmarker. I Frankrig importerede man derfor vinstokke fra Amerika og indpodede derefter de kendte franske druesorter på de amerikanske vinstokke. På den måde fik man genoprettet vinavlen.

”Jeg er vintræet, I er grenene”, siger Jesus til sine disciple. ”Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre!”

Når der er barnedåb holder præsten en lille tale for barnets faddere, hvori han siger til dem, at de skal tage sig af barnet, hvis forældrene dør. De skal tage sig af barnet på den måde, at de skal sørge for, at barnet bliver opdraget i troen på Kristus, ”for at det må blive i Kristus, ligesom det nu ved dåben er indpodet i ham”. Barnet er ved sin dåb indpodet i Kristus, ligesom de franske vinsorter blev indpodet i amerikanske vinstokke. Derfor skal barnet suge sin åndelige næring fra Kristus, så det sætter sine livsfrugter i kraft

af den næring, det suger til sig.

”Skilt fra mig, kan I slet intet gøre”, følger Jesus så til. Og det er jo klart nok, at grenene ikke kan gøre noget som helst, når de er hugget af stammen. Så visner de jo! Men der er øjensynlig mennesker, som lever udmærket uden at være indpodet i Kristus. Men så er de vel blevet indpodet et andet sted, dvs. på en anden vinstok og suger deres næring dér og sætter frugter derefter. Det bliver vel så nogle andre frugter, må man gå ud fra. Med bekymring og forfærdelse kan man pludselig komme til at tænke på, hvorfra mennesker nu om dage suger deres åndelige næring. Hvad er det for frugter, der kommer ud af det?

Den frugt, der kommer af at være indpodet i Kristus, er glæde. Det er ikke blot noget, jeg siger, fordi det står i teksten, hvor Jesus siger til sine disciple: ”Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer, og jeres glæde blive fuldkommen!” Jeg siger det ikke, blot fordi det står i teksten. Jeg siger det derimod, fordi al erfaring har belært mig om, at det faktisk forholder sig sådan. Nedenunder alt andet, som man i livet kan beskæftige sig med og blive påvirket af, går glæden som en understrøm, der er i stand til at bære alt det andet, som måske ikke er så morsomt. Det er til at sige ganske præcist, hvori den glæde består, for det er glæden ved at høre vor Herres ord i evangeliet og kende Gud i dem. Det er en fuldkommen glæde, fordi den ikke kan gå i stykker. Det er en glæde, der ikke kan tages fra os. Som en understrøm i livet bærer den alt andet, som fylder vores tilværelse. Den bærer vore stemninger af forskellig art – også de triste

og sørgelige. Den bærer vore sorger og vor håbløshed, når det kommer dertil. For vor Herres glæde i os er glæden ved at vide, at der i dette liv ikke kan ske os noget som helst, som Gud ikke også er med i. Den glæde, som Jesus kaldte sin glæde, bestod i at han i alle forhold kaldte Gud for sin far og levede sit liv i tillid til, at det forholdt sig sådan.

Vi kan ikke bevise, at Jesus er Guds søn, hvis nogen spørger os. Men ingen på denne jord, som blot har hørt en stump af evangeliet, kan bestride, at Jesus ikke blot levede, men også døde som Guds søn. I alle forhold kaldte han Gud for sin far og levede sit liv derefter. Han satte også de frugter, der må komme af et sådant liv. Deri bestod hans fuldkomne glæde.

Han er det sande vintræ, vi er grenene, indpodede i ham i kraft af det ord, som lød til os i vor dåb. Hans glæde i os består derfor i, at vi i alle forhold kan gøre det samme, som han gjorde: Vi kan kalde Gud vor far og leve vort liv derefter, uanset hvad der i øvrigt sker med os!

Amen!

Kresten Drejergaard

Genève

Salmer:

411, 31, 52, 292, 321, 296